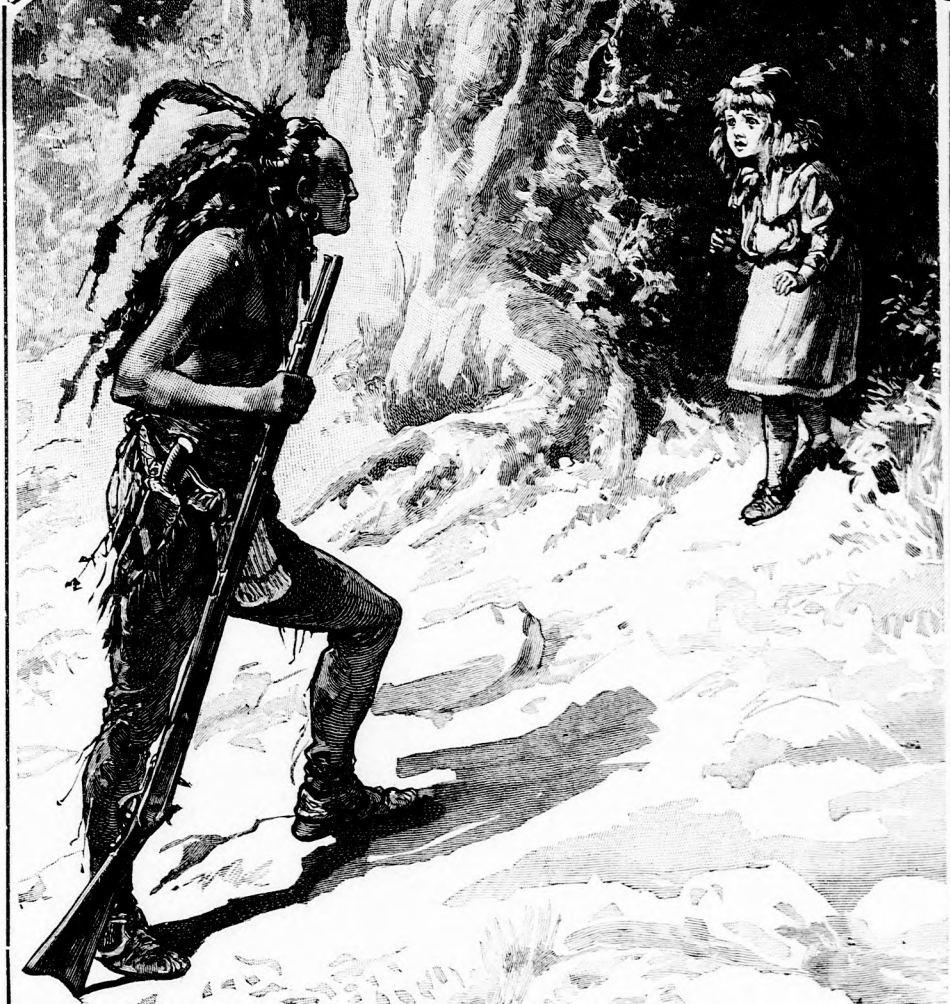

KIS LAP

... MÉRGES PILLANTÁSSAL, A KEZÉBEN PUSKÁVAL. (Lásd a 62. lapon.)

XLV. kötet, 4. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1893. július 23-án.

ROSZCSONT FERKE
ujabb rugaszkodásai.

Írta: Ida néni.

(Képekkel.)

(Folytatás és vége.)

SZEMESNÉ oda volt egészen. Nagyon röstelte a dolgot. Már nem is bánta úgy az elrontott turós csuszát, mint azt, hogy neveltség tárgya lett. Hát ki fogja azt elhinni, hogy az ördög szórta azt a cserebogarat a tepertő közé, mikor ő maga sem hiszi? Egyre azt hajtotta:

— Végem van! Mindenki nevetni fog rajtam! Világ csufja lettem!

És keserves zokogásra fakadt.

Sándor, mint a legokosabb, nem érte be a Zsuzsi magyarázatával. Kiment a konyhába, ott körülnézett . . . és a földön, a takaréktűzhelyen is látott egy pár cserebogarat. Kezdte érteni a dolgot. Vissza ment Szemesnéhez.

— Nénikém! Tudom én már, honnan kerülhettek ezek a cserebogarak. A kéményből dobálta le valaki; de hogy ki? — azt nem tudom. Gaz kópé lehet, de nem az ördög, mint a Zsuzska hiszi.

— Jaj lesz annak! . . . fenyegetődzött Zsuzsi! Összetöröm minden porczikáját.

— Igen, de előbb fogjuk is meg, mondá Szemesné; mert addig kár minden szóért. Most figyelmesek legyünk ám és óvatosak is! Mindent jól betakarunk, hogy ha már eltör valamit, legalább az ételbe ne dohasson semmit.

Addig jár a korszó a kutra, míg eltörik. Ferke öcsénk újabb csinyjén is rajta vesztett. Ugy történt, hogy mikor a lány mosogatott, Ferke vagy husz apró leveli

békát, melyeket a tóparton összeszedett, a Zsuzska nyaka közé zuditott a magasból. Zsuzsa akkorát vértyantott ijedtében, hogy Szemesné asszonyom és a diákjai kifutottak. Sándor nem volt rest, egy pillanat alatt felmászott a háztetőre, és ott szerencsésen megcsipte a kémény mögött kuczorgó Ferkét. Annyi ereje nem volt Sándornak, hogy az urfit onnan lehozza, mert a keskeny háztetőn nem igen lehetett dulakodni és Ferke erősen tartotta magát. De azért nem maradt el a büntetése, mert örökké csak nem maradhatott a háztetőn.

— Ez a csinyje is úgy végződött mint rendesen szokott, nevetett Mari néni. Apja fizet, a fiu áristomba kerül és verést kap. De bizony sok kárt is tett Szemesnének; maga beszélte nekem az esetét.

— És mennyi boszusága volt! — mondá Biri néni — mindenki nevetett rajta, és a diákok nem akartak többet étkezni nála. Azt mondták, hogy nem szeretik a cserebogaras turós csuszát.

— Juj! Nekem sem köllene! kiáltott Géza, és a többiek is azt mondták, hogy ők sem kérnek belőle.

— És nem esett le Ferke a kéményről? kérdé Tónika, aki bizony egy kicsit gyávácska volt, és nem mert a létra harmadik fokán túl kapaszkodni.

— Dehogy esett, dehogy esett! Hiszen úgy tudott mászkálni a haszontalan, mint a legügyesebb macska. Alig birt még megállni a lábán, máris a magasban szeretett tartózkodni. Csak egyszer járta meg. Bajja ugyan akkor sem történt, de megemlegette.

4. Kakas urfi.

— Az udvarban ültem az édesanyjával és beszélgettünk egyszer, még Ferke kicsi

korában.
fenn a
hangja.
a tüzfal
csak ugy
édesanyj
keny pár
elszédül

— Jö
mája.

— Ne

Itt mara

Erre

gott ki,

— Tü

az édes

teneked

Ferke

val, maj

és kuku

folytatta

Mamá

— Éc

le onna

mamáda

kapsz!

A gy

nótáját.

kiáltotta

— J

radj is

Majd fe

czát, az

De b

tunk a

már jön

dek volt

elszédül

magasa

a bátor

korában, mikor egyszerre a fejünk fölött fenn a magasban, megszólal a Ferke hangja. Fölnézünk, hát ott áll a lellem a tüzfal legtetején és akkorát kukorit, hogy csak úgy harsogott belé az udvar. Szegény édesanyja majd holtra ijedt. Ott állt a keskeny párkányon az a gonosz gyerek . . . ha elszedül s onnan lezuhan, a nyakát szegi.

— Jösz le rögtön! . . . kiáltott rá a mamája.

— Nem megyek! felelé a jó gyermek. Itt maradok! Kakas leszek!

Erre olyan gyönyörű »kukurikú!«-t vágtat ki, mint a legelső kakas a világon.

— Tüstént gyere le onnan! parancsolá az édes anyja. Ha nem jösz, akkor jaj teneked!

Ferke nem törődött az anyja parancsával, majd aggódó szorongásával. »Kikeriki és kukurikú! Kukurikú és kikeriki!« Igy folytatta, hol vastagon, hol vékonyan.

Mamája kérésre fogta a dolgot.

— Édes, kedves aranyos kis fiam! Gyere le onnan és ne rémitgesd a te szegény mamádat! Adok valamit! Jó ozsonnát kapsz!

A gyerek csak tovább folytatta az ő nótáját. Én meguntam a dolgot és oda kiáltottam neki:

— Jól van! Ha kakas vagy, hát maradj is kakasnak. De csak ott fölnt ám! Majd felküldenek neked egy zsák kukoriczát, azon élj! Egyebet nem kapsz.

De biz erre abba hagyta Ferke barátunk a kukorékolást és vissza le akart már jönni, de nem birt. Vagy nagyon meredek volt a háztetőnek az a része, vagy elszedült, mert először életében állt ilyen magasan. Elég az hozzá, Ferkét elhagyta a bátorsága és nem birt többé egy lépést

sem tenni. Most ordítani kezdett, amint csak kifért a torkán:

— Le akarok menni! Vegyenek le innen! Rögtön jöjjenek értem, mert mindjárt leugrom!

A fenyegetésre szegény mamája nagyon megijedt. Kérte, hogy csak maradjon vesztet. De Ferke csak egyre hajtott;

— Leugrom! Azért is leugrom! (Lásd a képet az 52. lapon.) Mért nem visznek le innen!

Anyja sírt, kétségbe volt esve. De én biztattam, hogy ne féljen, nem lesz annak a gyönyörű mákvirágnak semmi baja, mert esze ágában sincs, hogy leugorjék.

De hát végre csak le köllött onnan hozatni a gyereket.

A cselédek közül egy sem birt oda felkapaszkodni, így hát tüzoltóért küldöttünk, aki onnan szerencsésen lehozta a drágalátost. Alig érte a lába a földet, ordítani kezdett, hogy neki ozsonnát adjanak. De akkor már az atyja is itthon volt és ez oly bőségesen mérte ki neki a kávé, csokoládét a nádpálczával, hogy hamarosan jóllakott vele. Mikor avval elkészült, szárnyánál fogta az urfi kakast és belóditotta a nagy tyukketrecbe:

— Ha kakas vagy, mondá az apja, akkor itt a helyed! Vacsorára majd ocsut kapsz és árpát. Ezentúl a tyúkólban fogsz lakni és azt fogod enni, a mit a tollas pajtásaid!

Most Ferkén volt a sor megijedni. Kegyelmet kért, és ígérte, hogy »soha többé!« De az apja ezuttal nem engedett és egy egész óráig köllött neki a ketrecben kuczorognia. Csak azután bocsátották ki.

— Csupán azon csodálkozom, hogy valóban nem ugrott le akkor, — mondá a

Lajoska mamája. Emlékszel arra, mikor az első emeletről leugrott?

— Ó emlékezem, mondá Biri néni; az Teréz néninél volt. Akkor emeletes házban lakott, de aztán elment onnan és földszinti lakásba hurczolkodott, mert attól félt, hátha a gyermekei is megpróbálják azt a tetőmászást. Hanem amidőn Ferke ur ő galibasága a folyosón sétált, észrevett a falon egy új fecske-fészket.

— Hahó! Ezt meg- nézzük! mondá a gyermekeknek; ha fiókák vannak benne, vagy tojások, azokat mind kiszedem!

Avval felállt a vas- rácsra és így próbált a fecskékhez jutni. De hiába ágasko- dott-kapaszkodott, nem érhetette el. A vasrács pedig inogni kezdett alatta, mivel ezt nem annak esi- nálták, hogy járkál- janak rajta.

— Ferke, Ferke gyere le! Szállj le onnan! Lebukol! Ferke!... kiáltozták a gyermekek lenn az udvaron.

Ferke érezte, hogy elveszti az egyen- sulyt. A két-ujjni széles vasrács nem valami biztos alap. Akár jobbra, akár balra, akár előre, akár hátra — de le köll ugrania!

Most hirtelen elszánta magát.

Háttal állt az udvar felé... egy!... kettő!... és leugrott.

A gyerekek akkorát sikoltottak, hogy a házból mindnyájan kifutottak.

De Ferkének nem történt semmi baja. Ott állt egyenesen mint a czövek, mert talpára esett, mint a macska. Kábult volt ugyan kissé. De midőn a többiek körül- fogták, nagyot lélekzett és azt mondá:

— Ug...rot...tam!

Teréz néni a házba vitte, leültette és cognackal, borral és tudja Isten mi min- dennel itatta. Fer- kének persze ez na- gyon tetszett. Nyelte is a kortyokat és élve az alkalommal, mindjárt is jó ozson- nát kért a nénitől,

amiből láthattuk, hogy most már ku- tyabaja van.

— De szerencsét- len gyerek! kérdé Teréz néni. Hogy jutott eszedbe az ad- varba leugrani?... mért nem ugrottál inkább előre a folyo- sóra?

— Jaj nénikém! felelt a gyerek, hi-

szen a folyosó igen keskeny és ha előre ugrom, bezuzom az orromat. Hátrafelé könnyebb volt az ugrás, mert nem láttam, milyen magasan állok.

— Hát az orrát féltette, nevetett Vil- mácska; pedig azt nem volt miért féltenie, mert hiszen eléggé formátlan az és a köze- pén nagy forradás is van.

— Annak Vad Laczkó a mestere, mondá Biri néni. Elmondom, hogyan esett.

— LEUGROM! (Lásd az 51. lapon.)

Ferke tént pedi kárászkat elő, hogy elcsérlette vette el. egyszer bele akas hasította. azért ök

— No a szemük egymásna Mari néni

— Iga Biri néni amint ha vérbe kö ha csal nyuzták Nem volt

— K az a gaz áltott az azért cs fiát.) M magad tenni?

— De diadalma tam a f Azt nyö

Tessé azok sz már len

Biri tott. Ar nem fo ő kezdte

5. Különféle koncert-darabok.

Ferke és pajtásai halászni mentek. Történt pedig, hogy Vad Laczi egy ujjnyi kárászkát fogott. Most Ferke avval állt elő, hogy a halacska az övé, mert Laczi elcsesérelte a horgokat és a Ferke jó horgát vette el. Persze ebből dulakodás lett és egyszer hogy, hogy nem: a Laczi horga bele akadt a Ferke orrába és azt végig hasította. Most is ott van az emléke, ám azért ők igen jó pajtások most is.

— No, nincs mit a szemükre vessenek egymásnak, nevetett Mari néni.

— Igaz!...mondá Biri néni. Láttam is, amint hazajött Ferke vérbe köpülve. Mintha csak elevenen nyuzták volna meg! Nem volt bőraképén.

— Ki tette? Ki az a gaz kölyök? kiáltott az apja. (Mert azért csak sajnálta fiát.) Mért hagyta magad így csuffá tenni?

— Dehogy hagytam! — mondá Ferke diadalmasan; két helyütt is befakasztottam a fejét és kiütöttem egy zápfogát! Azt nyögi most Laczi urfi.

Tessék ilyenkor biráskodni! Oszzeillenek azok szépen. Talán el sem is tudnának már lenni egymás nélkül.

Biri néni elhallgatott és szünetet tartott. Annuska már attól félt, hogy a néni nem fog többé Ferkéről beszélni. Azért ő kezdte el.

— Édes nénikém, ugy-e nemcsak a Szemesné padlásán járt Ferke? Hát a Biri néni háza tetején nem mászkált?

— Hogy ne? Természetes, hogy ott is mászkált, ha csak szerit tehetta. Össze törte és ledobta a cserepeket, úgy, hogy az eső becsurgott a padlásra, onnan pedig a szobákba. Egyik oldalán úgy leütötte a cserepeket, hogy megláthattuk a pusztaléczezetet. Mintha csak a tűzoltók dolgoztak volna ott. De ez még hagyján! Gonoszabb dolgokat művelt ő kelme, ha bebujt a padlásra és ott gazdálkodott — azaz hogy garázdálkodott. Amit darabokra nem zuzott, azt elhordta onnan. Egyszer nagy lármát hallok a Ferkeék udvarában. Ő és hűséges pajtásai nagyban játszottak. Ez nem volt feltűnő, de igenis az, hogy valami réz-edények és effélék kongását, csengését hallottam.

FERKE A PADLÁSON. (Lásd az 55. lapon.)

Megnézem, mi az? Hát katonabandát játszottak és mindegyik fiúnak volt ciztányérja vagy réz-tepsije, és azt ütögette javában. Ferke pedig, mint a fő-főkarmester, egy nagy rézüstnek zúzta be a fenekét — nagy mozsártörővel. Mindjárt rosszat sejtettem — és csakugyan el is találtam.

Volt nekem a padláson egy rakás cizn és rézedényem — még boldogult nagyanyámról maradt rám. Ezeket hozta le Ferke és ezek voltak a pompás hangsze-

rek. A felét sem birtam vissza keríteni, az örökre odaveszett. Ami megmaradt, az annyira tönkre volt téve, hogy már nem lehetett többé hasznát venni. Potom áron eladtam a rézművesnek. Még most is sajnálom azt a régi szép edényt!

Ferke nagyon haragudott, hogy a katonabandát szét ugrasztottam és boszúból leütötte két nagy eczetes-uborkás üvegemet, melyet télire beraktam és kivettem volt a napra, hogy érjenek.

— De ennél különb dolgot is tett, amint hallottam, mondá Mari néni, Azt beszéld el nekik! azt a históriát a kötelekkel.

— Tudom már, mit gondolsz! Az igaz, ez volt leggonoszabb csinyje. De ti nem is foghatjátok fel, milyen gonosz tett az! Hát az meg így történt:

Husvét előtt nagymosás volt nálam, mert egész télen nem mosattam, és sok szennyes ruha gyűlt össze. Volt is vele dolgunk elég. Két mosóné dolgozott nálam három napig. Magam is a cselédekkel úgy dolgoztunk, hogy alig birtunk már a lábunkon megállni. Ti leányok tudjátok, mekkora zürzavart, mennyi bajt okoz a nagymosás! A fiuk persze nem veszik észre, mert ők nem segítenek a háztartásban. Őket mindig pontosan kiszolgálják, akár van munka, baj a háznál, akár nincs.

— Hogy a dologra térjek: szerencsésen elvégeztük a szapulást, mosást, öblögetést, kékítést. A ruhát föl vittük a padlásra, és annak rendje-módja szerint kitergettük. Mándó néni, az öreg mosóném, egész büszke volt rá, hogy milyen szép tiszta a ruha, milyen jól találta el a kékítőt, hogy a ruha se nem kék, se nem sárga, hanem tiszta fehér lett, akár a hófalat. Magam is nagyon örültem rajta, és mikor jól be-

csuktam a padlásajtót, azt hittem, hogy most már nyugodt lehetek.

Ugy déltájban készültünk el a mosással. Délután hallottam ugyan valami kopogást a padláson, de nem törődtem vele, mert tudtam, hogy a padlásra nem mehet be senki: a kulcs nálam van és a lakat erős.

Reggel felmegy a Jutka megnézni, ha megszáradt-e már a ruha? Amint azonban a padlást kinyitja, akkorát kiáltott, hogy én is felszaladtam, nézni, mi baj van ott.

Majd kővé meredtem ijedtemben.

Nem volt se kötél, se ruha! Itt-ott elszórva feküdt a pusztá földön egy-egy törülköző vagy asztalkendő.

— Megloptak! kiáltottam én.

Jutka pedig óbégatott:

— Jaj a szép fehérenemű! Jaj, a mi szép ruhánk!

De ki vihette el? ez volt a kérdés. Az ajtót nem törték fel, a lakat rendben volt, mikor Jutka kinyitotta. Hogy jött be ide a tolvaj?

Elkezdünk kutatni. Csakhamar ráakadtunk — nem a tolvajra, hanem a mi mosott ruhánkra. Ott feküdt az szétszórva egy pókhálós, poros szögletben, összetaposva, bepiszkítva. Képzeltetek, milyenné lesz a nedves ruha, ha végig huzzák, tapossák poros gerendákon át és piszkos padlón végig! A ruha megvolt, habár sárosan, piszkosan.

De hová lettek a kötelek? Azt is megtudtam csakhamar. Erzsike, a Ferke huga, elmondta, hogy az ő dicsőséges testvérbátyja dicsekedett volt este, milyen pompás hintát csináltak ők Lacziéknál és hogy egész délután ott mulattak. Azt a pom-

pás hintát
ták. Ferke
leoldotta
lapon) s e
hintát i
másik k
urfiakna
tak, mil
még soh

— Ug
kérdé J

— Az
nem seg
lött fog
egyetlen
ilyen áll

— A
tott, nev
mosták
panos le

— A
tatá Bir
való vo
Nem ja
recsent

— H
kérdé A
is tett

— F
Nem le
lésnek!
Lajoská

— I
mondá

— S
néni. A
jegyezd

— M
kilencz
A t

pás hintát pedig az én köteleimmal csinálták. Ferke az egyik padlás-lyukon bebújt, leoldotta a köteleket (Lásd a képet az 53. lapon) s elvitte Lacziékhoz, hol aztán három hintát is csináltak: egyet Ferkének, a másik kettőt Rontó Pál és Vad Laczi urfiaknak. Nem csoda, ha pompásan mulattak, mikor versenyt hintázhattak, amint még soha életökben.

— Ugy-e bár nagyon kikapott Ferke? kérde Janika.

— Az igaz, hogy kikapott, de hát avval nem segíthettek a ruhán. Ujra hozzá köllött fogni a mosáshoz, szapuláshoz, mert egyetlen egy darabot sem lehetett többé ilyen állapotában használni.

— A Ferke mamája is nagy mosást tartott, nevetett Mari néni; mert ugyancsak mosták az urficska fejét... de nem szapános lében.

— Az én ruhám megint fehér lett, folytatá Biri néni, de a Berta munkája hiábavaló volt, mert fiacskája a régi maradt. Nem javult ez azután sem. Akár csak szeccsent mostak volna.

— Hát mit tett még, édes nénikém? kérde Annuska. Ugy-e hogy ezeken kívül is tett még károkat Ferke vitéz?

— Hohó kicsikém! Be akarsz fonni? Nem lesz abból semmi! Most vége a mesélésnek! Megyünk haza midnyájan, mert Lajoskának nyugalom kell. Jertek hát!

— Igen, de a néni száz históriát ígért, mondá Toncsika.

— Száz históriát!? szörnyűködött Biri néni. Aki százat kér, az egyet sem kap. jegyezd meg magadnak.

— Nem bánom én, legyen kilenczvenkilencz, csak legyen! mondá Janika.

A többiek rákezdték:

— Mikor lesz a folytatása, édes kedves néni? Mikor beszél a többit?

— Majd ha egyszer jó kedvemben találok felelé Biri néni vidáman.

És avval kisietett, hogy véget vessen a faggatásnak.

VITORLÁS HAJÓ.

(Képpel a 61. lapon.)

SZÉP vitorlás kis hajónk
Szállj el messze, messze!
Szélvihar ne tépjén el,
Szirt ne törjön össze.

*Szállj a hullámos habon
Gyorsan és vidáman.
Sok nép van most, nagy bucsu,
Künn Amérikában.*

*Köss ki annak partjain
Büszke kis hajócska!
Tiszteli Amérikát
Marcsa meg a Jóska.*

BÜVÉSZET.

(Képekkel az 56. és 57. lapokon.)

Száraz kéz a vízben.

TÖLTS egy tálat tele vízzel és dobj bele pénzdarabot, gyűrűt vagy más ilyen kisebb tárgyat, mely a víz fenekére merül. Aztán szólíts föl valakit, hogy azt a tárgyat vegye ki a vízből a saját ujjai-
val, de úgy, hogy az ujjai mégis szárazon maradjanak. Semmiféle kiemelő eszközt sem szabad használni az ujjain kívül.

— No már így csakugyan lehetetlen.

— Dehogy lehetetlen. Hanem megvalom, egy kis segítség mégis kell hozzá. Be kell egy kicsit lisztezni a vizet.

Ha a vállalkozó ezt megteszi, akkor jár csak pórul. Nemcsak vizes lesz a keze, hanem még ragacsos tésztapép, is mázolódik rá s lesz nagy nevetés. És újra azt

fogja mondani, hogy ezt a feladatot nem lehet megoldani.

— Dehogy nem, ha én hintem meg a vizet, száraz kézzel veszem ki a gyűrűt.

Friss, tiszta vizet öntesz a tálba, beledobod a gyűrűt, aztán meghinted jó sűrűn lisztszerű fehér porral. És a hol a fehér por ellepi a vizet, ott bátran (de nem hirtelenkedve) benyulsz a vízbe, lemerited a kezdet a tál fenekéig, kiveszed a gyűrűt és megmutatod a kezdet — egészen száraz.

Ha éppen nem akarsz, nem árulod el mindjárt a titkot, hogy az a fehér por, melyet te hintettél a vízre, nem liszt, hanem lycopodium. Ezt a port minden gyógyszerárban néhány krajczárért megkaphatni.

Annak az érdekes tüneménynek pedig, hogy e por segítségével kezünk száraz marad a vízben, a magyarázata a lycopodium ama sajátága, hogy a vízzel nem olvad össze, a vizet nem veszi magába. Mikor tehát kezünket a lycopodiumos helyen márt-

SZÁRAZ KÉZ A VIZBEN.

juk le a vízbe, a por úgy körül fogja a kezünket, mint valami keztyűbőr és nem eresztí hozzá a vizet. Ilykép a tál fenekéről száraz kézzel emeljük ki a gyűrűt.

*

Átbuvás egy kártyalapon.

Végy egy ócska kártyát, vagy ha ez nincs kéznél, vágj kissé erősebb papirból akkora darabot, a milyen a közönséges játékkártya. Aztán szólíts fel valakit, hogy

vágjon ebbe a kártyába olyan nagy lyukat, hogy egy ember keresztül férjen rajta.

Ha nem ismeri a nyitját, nagyot fog rá nevetni.

— No persze! Már hogy lehetne az? Hisz az egész kártya befér a zsebembe, hát hogy lehetne beléje akkora lyukat vágni, a melyen egy ember átfér! Meg sem próbálok.

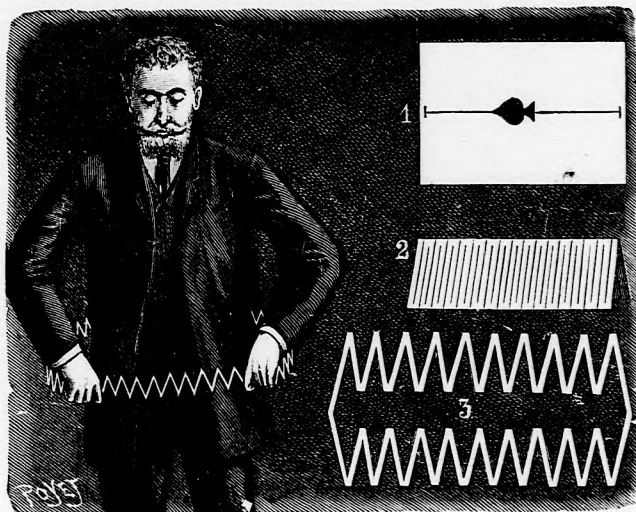
No, hát akkor te megróbálsz. A kártyán legelőször is pontosan a középén, a

két szélen
nyire a s
másikig
hogy tehát
lesz keres
a két szé
a rajzon
kétrét ha
keskeny ö
kadjon. I
felől, az

Ha vé
kártyát,
lod, hogy
mutatja.)
belőle, v
Ha a
tyalapbó
hetünk,
kettő-hár

két szélén jelt csinálsz, egy-két milliméternyire a széltől; aztán az egyik jeltől a másikig keresztül vágod a kártyát, úgy hogy tehát éppen a közepén s hosszában lesz keresztül vágva, de nem végig, hanem a két szélén a két jelnél összefügg, miként a rajzon az 1. sz. ábra mutatja. Ekkor kétrét hajtod, vigyázva, hogy oldalt a két keskeny összetartó szalagocska el ne szakadjon. Most éles ollóval az összehajtás felől, az oldaljelnél kezdve belevágsz a

két lapba, de nem vágod egészen végig, hanem egy-két milliméternyire a széltől megállsz, aztán a külső széltől vágsz befelé, ismét nem egészen végig, hanem a hosszszettől egy-két milliméternyire megállsz. Így szépen sűrűn vagdalsz felváltva belülről kifelé és kívülről befelé, vigyázva, hogy soha se vágd a kettős lapot egészen keresztül. A rajzon a 2. számú ábra jól megmutatja a vágások módját és rendjét.

ÁTBUVÁS A KÁRTYALAPON.

Ha végig vagdaltad ily módon az egész kártyát, ovatosan szétbontod és azt találod, hogy (mint a rajzon a 3. sz. ábra mutatja,) egyetlen összefüggő szalag lett belőle, vagyis a közepe egy nagy lyuk.

Ha a vágásokat sűrűn végezzük, a kártyalapból olyan hosszú körszalagot nyerhetünk, hogy nemcsak egy ember, hanem kettő-három is keresztül fér rajta.

AZ ARULÓ ÜVEGDARABOK.

Elbeszéli: Zsiga bácsi.

ÉPPEN a nagy vizsgálat napján történt, még ma is jól emlékezem rá, pedig innen már husz esztendeje. Délelőtt a magántanulók vizsgálata volt, délutánra volt kitűzve a miénk, első gimnázistaké. Addig is egy félreeső terembe csuktak, hogy csöndesen viselkedvén, lapozgassunk könyveinkben s lármával ne zavarjuk a

magántanulók vizsgálatát. Pedig kitörő kedvünk volt ám ezen az utolsó napon. Könyveinkkel dehogy foglalkoztunk volna! Hisz annyit már értettünk a latinból hogy: sero saginare equum in bello. (késő már a háborúban abrakolni a lovat.) s éltünk az alkalommal, hogy kövessük is.

Mihelyt magunkra maradtunk, fölgubbaszkodtunk a padok tetejére lehető közel egymáshoz, s kiki elmondta, mivel fogja tölteni a nagy vakációt; kire micsoda örömek várnak, ha jó bizonyítványt visz haza.

Majd elővettük osztályunk kicsi pénztárát, hogy csekély tartalmán megosztzkodjunk. Magunknak kellett ugyanis beszereznünk a tanszereket s e célból összeraktuk megtakargatott pénzecskénket. Ez volt a mi pénztárunk. Ebből fedeztük »Kis Lap«-unk előfizetési árát; vásároltunk krétát, spongyát, pálczát stb.

Igenis, pálczát is. Mert az akkor még nem volt számúzve az iskolákból, bár általános gyűlölet tárgya volt.

Midőn tehát a pénztári fölöslegem megosztzkodtunk, legott indítványoztam, hogy a pálczával is ugyanazt tegyünk. Egyrészt, mert közös szerzemény; másrészt, mert szükség ugysem igen lesz már reá; és ami fő, igen jó figyelmeztető jel lesz mind egyikünknek egy-egy darabka belőle.

Bolondos indítványom általános tetszésre találván, tüstént kimondatott a kegyetlen ítélet, hogy a gyűlölt pálcza huszonhárom darabra vágassék. Ennyien voltunk ugyanis.

A földarabolást reám bízták. Én hosszas fontolgatás nélkül hozzá is fogtam s éles késemmel egymás után sodorítottam le az osztályrészeket, melyeket a fiuk ujongva kaparítottak magukhoz.

Hogy, hogy nem azonban a kipkedéskapkodás közben elszámítottam magamat, s csak huszonkét darab telt ki a pálczából. Erre aztán az, akinek nem jutott, méltó haragra gyulladván, fölkapta a keze ügyébe eső vaskos latin szótárát és elkese-redésében felém dobta.

Szerencsére azonban, vagy talán szerencsétlenségemre nem talált el s a könyv a közeli ablaknak röpiült, melynek nagy üvegtáblája dirib-darabra törve hullott alá.

E nem várt csapásra valamennyien egymás hegyén-hátán az ablakhoz rohantunk. Nekem mindjárt az jutott eszembe, hogy a kitört ablak révén kitudódnak majd az előző műveletek is; pedig különösen a pálcza históriáját nagyon kezdtem röstelleni.

A fiuk össze-vissza kiabáltak; a vétkest »megállj, majd lesz neked! nemcsak megfizeted, de még ki is kapsz!« szavakkal szörnyen vigasztalták. A nagy lármára tanárunk is bejött.

— Mi az? mi történt? kérdezé.

Megzavarodva kotródtunk helyünkre s többen felelni akartunk; de a tanár ekkor így kiáltott ránk:

— Ne beszéljetek egyszerre annyian, hisz nem értek egy szót sem! Csak az beszéljen, a kit kérdezék.

És fölszólított engem, hogy mondjam el, micsoda láрма volt az.

Gondolkozva állottam föl, mialatt a többiek fejüket mélyen lesítve bámultak könyveikbe. A szótárral dobálódzó meg épen kétségbeesett pillantást vetett rám; szinte megsajnáltam.

Nem volt szokásom a hazudozás, de ebben a perczben oly terhesnek és hosszának tetszett a dolgot úgy elmondani, a hogy történt! Hirtelen arra szántam el hát magam, hogy füllentek egyet. Csak nem vesztek mindjárt elsőre rajta? Ártani ugy sem ártok vele senkinek; pajtásaim pedig csak nem árulnak el. Kissé habozva tehát így szóltam:

— Az utcáról... valaki bedobott egy ablakfiokot és... de már...

— Micsoda? Ablakot törtek? kiálta föl a tanár, csak most vetvén ügyet az ablakra. Bizonyosan megint valamelyik inasgyerekkel kötekedtetek; majd a végére járok a dolognak. — Persze, most aztán az üvegdarabok szerteszélylyel hevernek, szólt és az ablakhoz lépve, nézegetni kezdte azt kívül-belül.

Én oda
rettem, h
bizony me
bokat.

Egyszer
nevémen
se láttam
mintegy
sietve ug
erőszakol
rom elé.
így szólt.

— Te
kivülről
akkor az
lenniök.
nagyobb
tehát bel
Csak így
kifelé est

Oly na
okoskodá
vele szer
talannak
égőbb an

És ek
pedig ki
mindent,
sem hal
szégyenle

Mikor
néhánysz
azután
rám; tal
mert kev

— Én
hoz, bár
hogy czé
tetézted.
sem tud

zugságá
hogy esi
torsága
a sora.
kel vége
zitek ma
ez esetb

Én oda se mertem tekinteni. Nem szerettem, hogy olyan sokáig nézegeti. Még bizony megszólaltatja azokat az üvegdarabokat.

Egyszerre csak úgy tetszett, mintha a nevemen szólított volna, de én már ekkor se láttam, se hallottam ijedtemben. Csak mintegy sejtve, hogy mit kell tennem, sietve ugrottam ki a padból s közönyt erőszakolva magamra, oda állottam tanárom elé. Az pedig végig nézve szemével, így szólt:

— Te azt állítottad az imént, hogy kívülről dobták be az ablakot. De hisz akkor az, üvegdaraboknak belől kellene lenniök. Amde, mint magad is láthatod, nagyobb részt a külső párkányon vannak, tehát belülről kellett a dobásnak történni. Csak így érthető, hogy az üvegdarabok kifelé estek.

Oly nagy volt az igazság ez egyszerű okoskodásában, hogy én a hazugsággal vele szemben egyszerre végtelen gyámtalannak éreztem magamat s mindegyre égőbb arcczal néztem az üvegdarabokra.

És ekkor megkezdődött a vallatás. Ez pedig kínos volt. El kellett mondanom mindent, elejétől végig. A pálcadarabolást sem hallgathattam el. Majd elsülyedtem szégyenletemben.

Mikor vége volt a vallatásnak, a tanár néhányszor föl s alá sétált a teremben, azután megállt előttem és sokáig nézett rám; talán megsajnálta kínos helyzetemben, mert kevésbé szigorú hangon ezeket mondá.

— Értem, miért folyamodtál hazugsághoz, bár most magad is tapasztalhattad, hogy célt nem értél vele, csak a hibát tetézted. Jegyezd meg, hogy a hazug soha sem tudhatja, miként fogják utolérni hazugságában. Különbösen is, aki elég merész, hogy csinyt kövessen el, annak legyen bátorsága azt meg is vallani, ha úgy fordul a sora. Nem akarom a tanévet büntetésekkel végezni; de reméllem, hogy megjegyzitek magatoknak ezt a napot és tanultok ez esetből.

A büntetéstől hát megmenekültünk, pénzünket azonban újból össze kellett raknunk, hogy az ablak ára kiteljék. Am ez mind semmi sem volt ahhoz, amennyire bántott engemet, hogy oly hamarosan rajta kaptak a füllentésen. Nem is feledtem el kudarczomat mind e mai napig, s okulásul most nektek is elbeszéltem.

DELELŐ NYÁJ.

*TT A hűvös erdő
mellett,
Terebély fa árnyán,
Selyem füvet ott
legelget
Sok hófehér bárány.*

*A kis bojtár minden
délben
Nyáját oda hajtja,
Lehever az erdő-
szélen.
Sipját fuvogatja.*

*A báránykák fehér nyája,
Csöndesen legelget,
A tilinkó lágy szavára
Vig rigó felelget.*

TALÁLKOZÁS A VÖRÖSBŐRŪVEL.

— Beszélyke. —

(Képpel a czimlapon.)

KIS Alice fáradtan, kihevülten ült le egy kidölt nagy fa vastag törzsére és köténykéjével legyezte magát.

— Jaj, de belefáradtam már ebbe az indiánusdi játékba! mondá lihegve.

— Pedig ez nagyon mulatságos játék, felelé egy csapat fiú.

— Meghiszem azt, nektek! Ti vagytok a vörösbőrű harcosok, ti vagytok a fehér

vitézek, ti csak bujkáltok, lappangtok, de nekem örökké futkosnom kell, ide-oda rándzigáltok, az egyik elrabol, a másik kiszabadít és a vége mindig csak az, hogy fussunk, a hogy csak bírunk!

— Jól van no, hát ezt most már hagyjuk abba, szolt Rudi, a kis leány testvérbátyja. Bujósdit fogunk játszani, te fogsz elrejtőzni s a többiek keressenek. Így aztán pihenhetsz.

Ez a játék és beszélgetés nem itt valahol nálunk folyt, hanem messze Északamerikában, ott is mélyen bent a rengeteg erdőségben, a hol még nem igen régen csak az erdei vadak tanyáztak és a vörösbőrű indiánusok kóboroltak vadászgatva. Egy jókora folyó közelében telepedett ott le néhány európai kivándorolt család, hogy fáradsággal, veszedelmek közt, de jobb jövő reményében mivelje a földet. Kiirtottak jókora darabot az erdőből s felszántották. Erős fatörzsekből házakat építettek s már több év óta szántottak vetettek ott eléggé nyugodalmasan, a mikor a vörösbőrűek békét hagytak nekik.

Mert a vörösbőrűekkel néha bizony meggyült a bajuk. A szilaj indiánusok gyűlölettel néztek a fehérekre, kik ide merészkedtek az őserdőbe, feltörtek a földet és kiszorítják az ősi benszülötteket kedves vadászterületökről. Ahol csak lehetett, kárt és bajt okoztak a fehéreknek; csakhogy ezek is résen álltak és nem igen engedték, hogy a vörösbőrűek büntetlenül garázdálkodjanak. És amit az öregek komolyan, veszedelmek közt végeztek, azt csinálták persze játékból a gyermekek. Kivált a fiuknak volt kedves mulatságuk az indiánusdi játék; de a kis Alice nem volt olyan harcias kedvű és hamar belefáradt.

Kapott is hát rajta, hogy most inkább bujósdit játszanak.

— Igen, csakhogy ti minden buvóhelyet ismertek, sokan is vagytok, hamar rám találtok, mondá.

— Megállj csak, felelé Rudi; mutatok én neked olyan buvóhelyet, hogy nem egyhamar akadnak rád.

— De nem kell valami nagy fára föl-másznom? kérdé a kis leány.

Mert nagyon jól ismerte ő már, hogy milyenek a Rudi kítőnő buvóhelyei. Rudi azonban megnyugtatta.

— Ne félj semmit, egészen kényelmes pihenő helyed lesz. Jőjj velem!

Bevezette az egészen közel kezdődő erdőbe s ott a sűrűsége áthatolva, csakhamar a folyóhoz értek. Sűrű bozótban elrejtve csónak lengett a víz partján.

— Látod, ide rejtőzöl a csónakba. Még ha közel járnak is a fiuk, nem láthatnak meg és nem is fogják gyanítani, hogy a csónakban vagy, csak feküdjél le benne és maradj szép csendesen.

— Igen ám, de tudod, hogy atyánk megtiltotta... nem szabad a csónakba lépniük, még neked sem.

— Oh, az régen volt, még a születésem napja előtt. Most én már tíz éves vagyok, akármit tehetek. Hanem persze ti leányok olyan gyávák vagytok, mindjárt szepegtek.

— Nem a csónaktól szepegek...

— Semmitől se félj! Itt vagyok én, tudom, mit mondok. Aztán mit is félnél? Láthatod, hogy a csónak ide van kötve ehhez a fához.

— Igaz! El nem szabadulhat.

Igy csakugyan megtehetette. Az apa tilalma csak a csónakázásra szolt.

Belépett
redett. A

— Nagy

Alice. Ner

— No

tudom. M

én visszat

bánom. A

nem talá

Ebben

a fiukhoz

— No

mar aka

Ebben

nagyon i

Belépett tehát a csónakba és végig hevedett. A csónak csöndesen ringatózott.

— Nagyon kellemes itt ringatózni, mondá Alice. Nem is bánom, hogy itt vagyok.

— No lám! Ugy-e, hogy én jobban tudom. Most csak maradj itt csöndesen, én visszatérek a fiukhoz.

— De aztán el ne árulj!

— Dehogy! Tudják, hogy én rejtettem el, hát nem is volna szép, ha kérdeznék tőlem. Én majd új puskát faragok, a többiek keressenek.

— Jól van. De aztán valami nagyon sokáig mégsem maradok itt. Félóráig nem

VITORLÁS HAJÓ. (Lásd az 55. lapon.)

bánom. Akkor hazamegyek, ha addig rám nem találtak.

Ebben megegyeztek és Rudi visszatért a fiukhoz. Nevetve biztatta őket:

— No, keressétek! Tudom, nem egyhamar akadtok rá!

Ebben igaza is volt, annyira igaza, hogy nagyon is! A fiuk már szinte boszankodtak,

mert hasztalan volt minden kutatásuk. Rudi pedig nagyokat nevetett.

Hanem aztán nem sokára elmúlt a nevető kedve. A fiúk kijelentették, hogy nem keresik tovább a kis leányt.

— Jól van no, hát elvezetlek hozzá. Már le is járt az ideje, talán jön is már haza felé.

Megindultak a folyó felé, de a kis lánynyal nem találkoztak. És amint oda értek a víz partjára a sűrű bozóthoz, Rudi halálosan elsápadt.

— Hol a csónak? kiáltá rémulten.

Nem volt ott se csónak, se kis leány.

Rudi torkaszakadtából kiabálta hugocs-kája nevét; de csak a visszhang felelt. A többi fiukkal együtt átkutatta a közeli tájékat — de Alicenak nyoma sem volt s a csónaknak sem.

— Oh, szerencsétlen leány! Bizonyosan eloldotta a kötelet s a víz aztán elsodorta a csónakot!

Megijedtek a pajtásai is.

— Most már mit tegyünk?

— Megyek apámhoz. Ő legjobban fogja tudni. Nagyon fog ugyan haragudni... de mindegy... mégis így lesz legjobb.

S teljes erejéből futott haza.

De hová tűnt el a csónak a kis lánynyal? Jól gyanította-e Rudi, hogy a kis Alice könnyelműen eloldotta a csónak kötelét?

Nem, a kicsike ilyesmit meg sem kísértett. Tudta ő jól, hogy bajba juthatna, mert ő maga nem bír evezni. Szép csön-deskén feküdt tehát a csónak fenekén s a ringatozástól kissé el is szenderült. De nem aludt sokáig s a mint fölrezzent, úgy vélte, hogy már ideje haza mennie.

Kiszállt a partra és megindult hazafelé. Alig ment néhány lépést, zörejt hallott a bokrok közül. Azt hitte, a fiuk keresik.

— Itt vagyok, már megyek haza! kiáltá. Nem találatok ám meg!

S nevetve szaladt arra, a merről a zörejt hallatszott. De amint egy vastag fát megkerült, rémulten állt meg. Nem a fiukkal állt szemben, hanem egy hatalmas természetű

vörösbőrű indiánus jött feléje, mérges pillantással, a kezében puskával. (Lásd a képet a czimlapon.)

Játszani eleget játszott a fiukkal indiánusdít, de ez most valóságos igazi vörösbőrű volt és arca éppen nem azt mutatta, mintha csak játékból közelednék. Alice tudta is nagyon jól, hogy az ilyen találkozásnak fele sem tréfa. Mit csináljon? Mikor csak játszottak, mindig futással próbált menekülni. Most sem tud egyebet.

Hirtelen neki iramodott tehát és elakart futni. Szegényke! Ezt bizony rosszul számította ki. Alighogy megindult, a vörösbőrű egy-két szökkenéssel ott termett mellette és bőszt ordítással vállán ragadta.

Alice nem ellenkezett, nem is sirt. Inkább az jutott eszébe, amit otthon gyakran hallott szüleitől, hogy ezek a vademberek többnyire értenek néhány szót a fehérek nyelvéből és jó ajándék fejében néha megszelidülnek. Kérőleg tekintett föl tehát hozzá és így szólt:

— Oh, kérem szépen, ne bántson... vigyen apácskámhoz, majd kap tőle szép ajándékot.

Értette-e a vörösbőrű? Ki tudja? Talán értette, de nem akarta mutatni. Gunyos, vad, rikoltozó nevetéssel felelt, aztán hirtelen megragadta a kicsikét és beugrott vele a csónakba. Eloldotta a kötelet, fölkapta az evezőt és gyorsan hajtotta a csónakot a vizen lefelé.

Szegény Alice érezte, hogy tehetetlen rabja a vörösbőrűnek. Menekülésre nem is gondolhat. És nem is jöhet senki a segítségére, nem is sejtik, milyen veszedelemben jutott.

De ő maga sem gyanította, mekkora veszedelemben van. Nem tudta, hogy az a

vörösbőrű
czos, hane
kon kóbor
gesztelhet
soha sem
szórnyü v
ves áldoz
nek, lesz

— Ezuttal

»nagy me
folyón, m
egy kis z
felé tekin
odanézett

— At
dits meg

Igen, a
vésbé izg
Ime, a v
pással a
s nagyo
csónakja,
folyón n
jut, addi
kis leány
sem éri

S a
kát és k

Könn
apja, a
medvére
hangon

— V
mozdula
félj!

— N
Az a
egék ur
lövő, d

vörösbőrű indiánus nem közönséges harczos, hanem a »nagy medve«, az e tájékon kóborló vörösbőrűek főnöke, aki engesztelhetetlenül gyűlöli a fekéreket és soha sem kegyelmez egyiknek sem. S hogy szörnyű vigyorgása azt jelenti: »Ma kedves áldozatot fogok leölni a Nagy Szellemnek, lesz örömük a harczosaimnak.«

Ezuttal mégis csalódtak. Alice is, a »nagy medve« is. Már messze eveztek a folyón, mikor a vörösbőrű finom hallása egy kis zörejre lett figyelmessé. A part felé tekintett. Alice észrevette s szintén odanézett. Rögtön föl is sikoltott:

— Atyám! Kedves apácskám, szabaddits meg!

Igen, atyja volt ott a parton, nem kevésbé izgatott állapotban, mint a leányka. Ime, a vörösbőrű néhány erős evező-csapással a tulsó parthoz hajtja a csónakot s nagyon jól számít! Üldözőjének nincs csónakja, a nem igen széles, de igen mély folyón nem egyhamar kelhet át. Mire átjut, addig ő, a »nagy medve«, ölében a kis leánynyal már messze lesz; futva senki sem éri utól.

S a parthoz érve, ölbe kapta a leánykát és kiugrott a partra.

Könnyen kitalálta ezt a tervet Alice apja, a ki rá is ösmert a kegyetlen »nagy medvére.« Habozásra nem volt idő. Erős hangon kiáltá:

— Vigyázz, lányom! Lőni fogok. Maradj mozdulatlanul, a hogy tart a gonosz. Ne félj!

— Nem félek, apám! Lőjj!

Az aggódó apa benső fohászt küldött az egek urához. Tudta magáról, hogy biztos lövő, de mégis . . . mégis, hátha épp most

hibáz és a golyó nem a »nagy medvét«, hanem Alicet éri?

— Isten segítségével! És ha magam lövöm agyon szegény gyermekemet, inkább haljon így, mint hogy a vadak szörnyű kinokkal gyötörjék halálra.

A lövés eldőrdült, — a vörösbőrű iszonyatos ordítást hallatott s összerogyott. A leányka, kit karjában tartott, vele együtt zuhant le, kissé meg is ütötte magát, de csökhamar talpra ugrott.

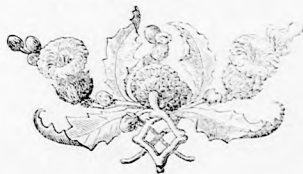
Néhány perc múlva atyja, eldobván puskáját, átuszott a folyón és szívére ölelte megmentett kis lánykáját. A »nagy medve« holtan hevert a földön.

— Siessünk haza, szolt az apa. Anyád nagyon aggódik.

A csónak itt volt ezen a parton, könnyen visszajutottak a talsó partra. S egy-két óra múlva otthon voltak. Persze volt nagy öröm, de senki sem örült jobban Rudinál, ki félig-meddig a veszedelem okozója volt. De atyja jószággal mondá:

— Nem okozlak egészen, nem tudhatad, hogy vörösbőrű lappang közel. Es helyesen cselekedtél, hogy nem akartad titkolni a bajt, hanem hozzám jöttél bátor vallomással. Így még idején fölkerelkedtem.

— De Alice még bátrabb, mondá Rudi, mikor mindent elmondtak. Ott a vörösbőrű karjaiban sem félt, hanem bizott jó apánkban. Hugocskám, nem fogom többé mondani, hogy gyáva vagy!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLV. köt. 2-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Lassu víz partot mos.

Helyesen fejtették meg: Beniczky István, Kertész Tibor, Prosser János, b. Vécsey Aurél, ifj. Bolyó Károly, Latinovits Endre, Kiss Erzsébet, Füleky Lajos, Máder testvérek, Fleischmann Rózsa, Volarich Iduska és Imike, Hose-litz Rudolf, Magassy Jenő és Zoltán, Hegedűs Margit, Hajós Anna, Bayer Feri, Neumann testvérek, Pósch Rudi, Reinitz Janka, Fried Ella és Gizella, Kóczán Mártha, Oláh Szidi, Fischer Lajos, Löwinger Stefánia és Lenke, Fürth testvérek, Forgách Beatrix, Sibilla Jenő, Fábián testvérek, Tichtl Leona, Márton Erzsike és István, Weisz Aranka és Rudi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűleg megtörténtén, nyertes lett ifj. *Bolyó Károly, Budapest*, (Lípótmező), kinek a jutalomkönyvet (*Gyermekek könyve*, 30 színezett képpel) a kiadóhivatal megküldi.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mezey Gyula. A nagy pályázat kihirdetése már rövid idő múlva megtörténik s előre csak annyit mondhatok, hogy a feladat olyan lesz, hogy megoldásával minden kis olvasóm meg fog próbálkozhatni. A jutalmak pedig — mert három lesz — igazi értékes művek lesznek. Remélem, hogy fogadkozásod után a pályázók sorában foglak találni. — **Reinitz Janka.** Gyógyulásodnak öszintén örvendek, és kívánom, hogy mentül előbb teljes és tökéletes legyen. Írásod ellen semmi kifogásom, megállná helyét, még ha nem lábadozó beteg írta volna is. Legfőjebb az az aggodalmam van, hogy ha máskor is ilyen iczipiczi papírkára és pirnyócska borítékban írsz, nem kapom meg a leveledet; mert az ilyen csöpp levélkék a postán könnyen elvesznek. — **Ifj. Bolyó Károly.** Vizsgálatod jó sikerét én is megelégedéssel veszem tudomásul. A jó eredményű fáradozás után most vidáman élvezheted a szünetidőt. Üdvözöllek a kis Pálmával együtt. — **Fried Ella és Gizella.** Kérelmeteket átadtam a kiadóhivatalnak, mely teljesíteni fogja, ha lehet. Mert megeshetik, hogy nem lehet: ha a példányok már elfogytak. Ami a rejtvényeket illeti, figyelemmel kell lennem kisebb olvasóimra is, kik a nehezebb feladványokkal még nem tudnak megbirkózni. Ezért vegyest jelennek meg könnyebbek és nehezebbek. — **Hajós Anna.** Minapi leveledben azt írtad, hogy a *leb, czáp, sám, tós, pát, sak* szavak értelmét nem ismered. Kis *lány* létedre a magyar nyelvnek még nagyon

sok műszavát nem értheted. De azt, mivel már írástudó s hozzá éppen *lány* is vagy, tudnod kellene, hogy te *leány* avagy *lány* vagy, s a *lyány* vagy *jány* féle kiejtést csak póriás beszédben használják, írni azonban nem írják. Mivel pedig azt mondod, hogy olyan értelmű szót, mint a *czók*, ezeret is tudsz, tehát ezennel külön jutalomkönyvet tűzök ki számodra és elvárom, hogy tiz nap alatt ezer olyan értelmes szót küldj be. Ha nem küldenéd, azt kellene hinnem, hogy nem annyira »tisztelő olvasója« vagy a »Kis Lap«-nak, mint inkább hebehurgya kis *lány*, aki nem tudja a különbséget a *czók* féle szavak és a *wir, xax* féle furaságok közt. Most meg azt írod a rejtvényről, hogy így meg úgy nem tudtál ráismerni s a végén kisül, hogy ráismertél és jól fejtetted meg. Ismételten kaplak rajta az erőszakolt gáncsoskodáson. Szokjál le róla, mert aki rákap az afféle keresve-keresett akadékoskodásra, igen rossz tulajdonságot növeszt magában nagyra. — **Ifj. Pátkai Lajos.** Képrejtvénykéd egészen jó, de olyan könnyű, hogy csak rá kell nézni, már mindenki tudja, aki azt a szót ismeri. Fogasabbat eszelj ki. — **Rezutsek Erzsike és Gyula.** Kis hiveimtől származó kedves emléktárgyaim közé tettem a szép kis bokrétát, melyet a Mátrában tett kellemes és tanulságos kiránduláskor rólam megemlékezve gyűjtöttetek. Szíves köszönetet a kedves figyelemért. Azt a szép hegyvidéket magam is ösmerem és bizony szinte sajnálom, hogy ott nem lehetek veletek. Nyájas meghívástoknak, sajnós, másfelé való lekötöttségem miatt aligha fogok megfelelhetni, de annál szívesebben kívánom, hogy a Mátra pompás levegője, üde forrásai, erdei sétái a legteljesebb mértékben üdüléstekre, gyarapodásotokra váljanak. Üdvözöllek! — **Lipscher Lipót.** Tévedésben vagy, midőn »elég erősnek gondolod magadat«, hogy rövid történetkéddel a »Kis Lap«-ot »szerencsétlenséged«. Történetkéd dicséretesen tanuskodik arról, hogy történelmi könyvet olvasgattál; de elmondva oly gyarólán van, hogy kisebbségre kis olvasóimtól is jobbat kívánok. S még hanyagul és fölületesen is van írva, tele helyesírási hibákkal, bár fölteszem, hogy a helyesírás szabályait már ismered. Közléséről szó sem lehet. — **Fischer Ernő.** Egyik kérdésedre megtalálod a választ abban, a mit Mezey Gyulának ízentem. Hogy a rejtvényeidre mikor kerül sor, lehetetlen megmondanom, mert igen sok várja még régebben a sorát. A kis beszélyke nem üti meg a közölhetőség mértékét. — **Wilfinger testvérek.** Ragaszkodástokat a »Kis Lap«-hoz kedves tudomásul veszem. Minden kis olvasóm sorait szívesen fogadom s beküldött munkácskáikat, rejtvényeiket figyelemmel olvasom el. — **Márton Erzsike és István.** A rejtvény jó és besoroztam a közlendő sorába. — **Több levélről a jövő számban.**

Felelős szerk.: **Forgó bácsi.** Szerkesztői és kiadóhivatal: Budapest, Ferencziek-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.